

“

ตามธรรมดาการจะสร้างคนให้เป็นผู้
เป็นคนได้สำเร็จนั้น ก็ว่ายากแล้ว แต่การ
สร้างคนให้มาเป็นผู้นำยิ่งยากกว่า แล้วที่
ยากยิ่งกว่าการสร้างผู้นำก็คือ การสร้าง
คนให้มาเป็น “ผู้นำในการสร้างผู้นำ” อีก
ทีหนึ่ง นี่ยิ่งยากมากๆ เลย...

”

คุณยายสร้างผู้นำ มานำสร้างวัดพระธรรมกาย

“คนส่วนมากมองไม่ออกว่า วัดพระธรรมกาย โตขึ้นมาได้อย่างไร พวกหนึ่งมักจะมองว่า คนที่มาบวชในวัดนี้ สาธุชนที่มาวัดนี้ มีการศึกษาดี เพราะฉะนั้น วัดก็เจริญเติบโตขึ้นสิ ที่จริงแล้วมันไม่ใช่แค่นั้น มันมีมากมายกว่านั้น”

เหนื่อยยากมากมายแค่ไหน ถ้าตัดเอามารำลึกถึงเพียงแค่เศษเสี้ยว ผู้เขียนหวนคิดถึงคำพูดของพระเดชพระคุณหลวงพ่อตัตตชีโว ที่รำพึงขึ้นในระหว่างการเทศน์อบรมนักคตินักเขียนรุ่นแรกของวัด ที่เรียกว่า “ธุดงค์วิชาการ เนิน

ประดู่” เมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๒๘ ครั้งนั้น มีผู้เข้ารับการอบรม
จำนวนประมาณ ๒๐ คน เป็นหญิงส่วนใหญ่ เป็นชาย ๔-๕
คน ฝ่ายหญิงทางกลدنอนใต้ต้นประดู่ ในบริเวณเนินสนาม
กว้างด้านทิศเหนือของโบสถ์ ผู้รับการอบรมเข้าวัดมาในเย็น
วันศุกร์ กลับบ้านเย็นวันอาทิตย์ พวกผู้หญิงพอม้าโพล่เพล้ก็
กระโจนมอกอาบน้ำกันในโอ่งริมคูน้ำของวัด ห่างจากกุฏิคุณ
ยายอาจารย์ประมาณ ๑๐๐ เมตร

ทั้งเข้า สาย บ่าย ค่ำ พระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโว
องค์เดียว เมตตาเทศน์สอนทุกสิ่งอย่างละเอียดลออ ทั้งเรื่อง
ในพระไตรปิฎกและการฝึกสมาธิ ไม่เว้นแม้แต่มารยาทใน
การกิน การนอน การนุ่งผ้าใส่เสื้อ การพับเสื้อ การเก็บกลด
เก็บที่นอน การขัดห้องน้ำ การจับไม้กวาด ฯลฯ ...แล้วไม่รู้
ใครไปทำอิท่าไหน พระเดชพระคุณหลวงพ่อก็จึงรำพึงขึ้นมา
กลางคันระหว่างเทศน์ว่า “สอนผู้หญิง ๑๐ คน เหนื่อยกว่า
สอนผู้ชายทั้งกองทัพ... !!”

ในการเทศน์อบรมนักคิดนักเขียนรุ่นใหม่ เมื่อปีพุทธ
ศักราช ๒๕๓๙ ณ ห้องสมุดโรงเรียนพระปริยัติธรรม วัดพระ
ธรรมกาย พระเดชพระคุณหลวงพ่อก็ถึงความเหนื่อยยาก
ในอดีต ของคุณยายอาจารย์ในการสร้างผู้นำ มานำสร้างวัด
พระธรรมกายด้วยสีหน้าจริงจังว่า

“ไม่ต้องไปปรึกษาชาติ ข้ามชาติไปดูหนหลัง เอาแต่ชาตินี้
ก็ได้มีใครรู้บ้างว่ากว่าจะถึงวันนี้ คุณยายอาจารย์เหนื่อยมาก

เท่าไร ในการปั้นหลวงพ่อรั้มมชโยขึ้นมาเป็นผู้นำใน การสร้างวัดพระธรรมกาย

พระเดชพระคุณหลวงพ่อรั้มมชโยท่านมาจากเด็กหนุ่ม
ที่มีความสงสัยในความจริงของชีวิตว่า คนเราเกิดมาทำไม
อะไรคือเป้าหมายที่แท้จริงของชีวิต จนกระทั่งได้มาพบ และ
มาฝากตัวเป็นศิษย์ของคุณยายอาจารย์ที่วัดปากน้ำภาษีเจริญ

เมื่อหลวงพ่ของท่านเรียนจบ ก็ขออนุญาตคุณยาย ขอบวช
ช่วงที่ใกล้จะบวช โยมพ่อของท่านไปอาละวาดเอา กับคุณยาย
ไปยืมว่าคุณยายฉอดๆ คุณยายท่านก็ทำไม่รู้ไม่ชี้ นั่งเฉยๆ
แต่พระวัดปากน้ำทั้งวัด คนทั้งวัดเขาแห่มาดูกัน แล้วเขาก็
เอาไปตำหนิกันว่า คุณยายทำตัวไม่สมควร ลูกเต้าของเขา
พ่อแม่เขาไม่ยากให้บวช แล้วมาจับลูกเขาบวชทำไม เป็น
อย่างนั้นไปอีก คุณยายท่านก็เฉยๆ แล้วท่านก็บวชให้พระ-
เดชพระคุณหลวงพ่อรั้มมชโย จนได้

พระเดชพระคุณหลวงพ่อรั้มมชโยเอง ช่วงใกล้บวช เวลา
พ่อกุณมาถาม มาอาละวาด ท่านพูดคำหนึ่งว่า “เราจะเถียง
พ่อก็ไม่ยาก แต่ว่าเมื่อเถียงแล้ว เดี่ยวมันอดไม่ได้ เกิดทิฏฐิ
ใช้ถ้อยคำที่ไม่พอเหมาะพอสม กลายเป็นล่วงเกินบุพการี
เดี๋ยวมารมันจะมาปรับความผิดด้วยกฎแห่งกรรมในภพชาติ
ต่อไป จะหนักเข้าไปอีก ชาตินี้ก็แย่แล้ว ถ้าชาติหน้าโดน
ปรับเข้าไปอีก มันก็จะยิ่งหนักหนาสาหัส”

เพราะฉะนั้น ระหว่างนั้นท่านก็เลยหลบสี่หน้าห้าไม่ยอมให้พ่อเจอ เห็นพ่อเดินเข้ามาหน้าวัดแต่ไกล ท่านโดดหน้าต่างหนีไปแล้ว ไม่อยู่หรอก ท่านทำอย่างนี้อยู่เป็นปีๆ

กว่าคุณยายจะสร้างหลวงพ่อรัญมขโย จนกระทั่งมาบวชได้ มาเป็นผู้นำในการสร้างวัดพระธรรมกายได้ คุณยายต้องแก้ปัญหาสารพัด ใครจะเชื่อว่า คุณยายที่อ่านหนังสือไม่ออกจะสามารถปั้นคนขึ้นมาได้อย่างนี้...”

“มาถึงคราวหลวงพ่อเอง” พระเดชพระคุณหลวงพ่อตัตตชีโวยิ้มแก้มแดง หยุดนั่งอยู่สักครู่ ก็กล่าวสืบไปว่า “คุณยายท่านก็เคี้ยวหนักเลย โขลกแล้วโขลกอีก ในที่สุดหลวงพ่อก็ได้ค้นพบจากคุณยายว่า สิ่งทีหนึ่งไม่พ้นในการสร้างคน ก็คือการพร่ำสอน จะสร้างคนขึ้นมาได้ ต้องพร่ำสอนเป็น...”

“พวกเราจะเห็นว่าหลวงพ่อช่างพูด ช่างบ่น ช่างสอน พร่ำสอนอยู่ได้ตลอดเวลา ถามว่านิสัยนี้ได้มาจากไหน ตอบว่าได้มาจากคุณยายอาจารย์

ตามธรรมดาคุณยายไม่ใช่คนช่างพูด แต่เมื่อจะสร้างคน คุณยายต้องพร่ำสอน แล้วคนที่ถูกสอนแต่ละคนก็ไม่ใช่เล่น เมื่อตอนยังไม่ได้บวช เวลาที่หลวงพ่อกำลังเผลอขึ้นมา หรือเวลาพระเดชพระคุณหลวงพ่อรัญมขโยเผลอขึ้นมา คุณยายใช้ตำราเล่มเดียวกันเลย คือ ระลึกชาติว่าเอาแรง ๆ จวกหนัก ๆ เลย นี่คือนิสัยที่หลวงพ่อดินมา ใครไม่เคยโดนระลึกชาติตำหนิไม่รู้หรอกว่ารสชาติมันเป็นอย่างไรร หลวงพ่อเจอมาแล้ว...”

“เมื่อภูมิหลังก่อนสร้างวัดมาอย่างนี้ คนภายนอกจึงไม่มีทางมองออกเลยว่า การสร้างคนของคุณยายนั้นเป็นอย่างไร แม้แต่พวกเรามาอยู่วัดแล้วก็มองไม่ออกหรอก

ทำไมจึงมองออกได้ยาก? มองยากก็เพราะว่า ตามธรรมดาการจะสร้างคนให้เป็นผู้เป็นคนได้สำเร็จนั้น ก็ว่ายากแล้ว แต่การสร้างคนให้มาเป็นผู้นำยิ่งยากกว่า แล้วที่ยากยิ่งกว่าการสร้างผู้นำก็คือ การสร้างคนให้มาเป็น “ผู้นำในการสร้างผู้นำ” อีกทีหนึ่ง นี่ยิ่งยากมากๆ เลย...”

“คนอื่น ๆ ที่เข้าวัดมารุ่นเดียวกับหลวงพ่อก็มีจำนวนเป็นร้อยๆ พันๆ แต่พอคัดแล้ว ในที่สุดเหลือพระเดชพระคุณหลวงพ่อรัญมชโยอยู่คนเดียว ที่สอบผ่าน”

“...ในการสร้างผู้นำที่จะมาเป็นผู้นำในการสร้างวัด หลวงพ่อยังไม่เคยเห็นมีใครที่ไหน ที่จะสามารถเคี่ยวเข็ญคนได้อย่างที่คุณยายเคี่ยวเข็ญเลย ที่หลวงพ่พยายามเคี่ยวเข็ญพวกเราอยู่ทุกวันนี้ ถ้าเปรียบเทียบกับคุณยายแล้ว เทียบกันไม่ได้ ยังไม่ติดฝุ่นคุณยายเลย แต่ตอนนี้คุณยายแก่มากแล้ว ท่านถึงได้วางมือลงไป

ลองคิดดู จะมีใครที่ไหนเล่าทำได้อย่างนี้ เป็นผู้หญิง อายุก็มากแล้ว แต่เมื่อถึงเวลาก็ยังสามารถไปนำลูกศิษย์ ล้วงคอห่าน ขัดห้องน้ำ สารพัดจะทำ นั่นคืองานหยาบ

พอถึงเวลาทำงานละเอียด คุณยายยังเรียกทุกคนให้มานั่งสมาธิกับท่าน แล้วท่านก็สั่งผางเลยว่า “ถ้ายาย

ไม่ลูก ทุกคนอย่าเพิ่งลูก”

และเวลาที่คุณยายอยากให้ลูกศิษย์อ้อมอยู่ในธรรม คຸ້ນอยู่ในธรรม ท่านก็หาเรื่องมาล่อใจให้อยู่กับสมาธิ ยกตัวอย่างเช่น พอถึงฤดูทุเรียน ท่านก็บอกให้มองเข้าไปในศูนย์กลางกาย นึกนิมิตเป็นทุเรียนในทุเรียน ทุเรียนในทุเรียน มองเข้าไป มองหนักเข้าๆ พอความสว่างเกิดขึ้นภายใน ทุเรียนหายไปแล้ว แต่ปรากฏว่าวันต่อๆ มา มีทุเรียนมาให้กินเป็นแข่งเลย เมื่อเห็นผลอย่างนี้ ก็มีความรู้สึกว่สมาธิน่านั่ง ยิงนั่งยิงได้กิน ทุเรียน แต่ผลดีที่แฝงมากับกุศโลบายนี้ก็คือ ลูกศิษย์ของคุณยายรักการนั่งสมาธิ มีจิตใจอ้อมอยู่ในธรรม...”

“นี่คือความทຸ່มเทที่คຸณยายให้ลูกศิษย์ ซึ่งหลวงพ่เห็น มาตลอดว่ คຸณยายสร้างพระเดชพระคຸณหลวงพ่อัมมชโย ขึ้นมาอย่างไร แล้วการทຸ່มเทของคຸณยายก็ไม่ว່ญเปล่า เพราะพระเดชพระคຸณหลวงพ่อัมมชโย ท่านก็มาเป็นตัวแทนของคຸณยาย ในการเป็นผู้นำสร้างวัดพระธรรมกาย สร้างคนให้ไปสร้างคนดีต่อไป ทำให้ทั้งพระที่มাবว สาธุชนที่ม่าวัด ก็เอาชีวิตมาทຸ່มเทให้กับการสร้างวัดพระธรรมกาย ทำให่วัดพระธรรมกายโตวันโตคืนขึ้น มาอย่างรวดเร็วอย่างทีเห็น”

วันเสาร์ที่ ๗ กันยายน พ.ศ. ๒๕๓๙

ณ ห้องสมุดโรงเรียนพระปริยัติธรรม วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี